

Η διαταγή είναι σαφής.

Ο νόμος και η τάξη πρέπει να επιβληθούν και τα σημάδια της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη να εξαφανιστούν πάση θυσία.

Μιας εξέγερσης που συντάραξε το κράτος και τους υποτακτικούς του για πάνω από δύο εβδομάδες μ' αφορμή την δολοφονία του 16χρονου μαθητή Α. Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια. Μιας εξέγερσης που απλώθηκε σαν πυρκαγιά από την Θράκη μέχρι την Κρήτη, ξεσηκώνοντας κύμα αλληλεγγύης σε δεκάδες χώρες σ' όλο τον πλανήτη.

Και είναι αλήθεια.

Δεν επρόκειτο για κανενός είδους πολιτική διαμαρτυρία, για κανενός είδους αναζήτηση ενός «ανθρώπινου» προσώπιου της εξουσίας.

Οι εξεγερμένοι δεν είχαν αυταπάτες και δεν δυσκολεύτηκαν να το αποδείξουν. Ξεσηκώθηκαν ανεξάρτητα από την θέληση οποιουδήποτε αριστερού κομματικού γραφείου, αλλά και στην συνέχεια δεν μπόρεσε να τους ελέγξει κανένας κομματικός καθοδηγητής. **Ανάμεσα τους ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΝΕΟΙ ΠΟΥ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΓΥΡΙΣΜΕΝΗ ΤΗΝ ΠΛΑΤΗ ΣΕ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ.**

Το γνωρίζουν αυτό οι διάφοροι τσανακογλείφτες της εξουσίας, που υποκλίνονται δήθεν στη πηγαία ορμητικότητα των εξεγερμένων νέων, παρ' ότι ισχυρίζονται πως πρόκειται για μια χαμένη γενιά χωρίς όραμα, αιτήματα και ιδεολογία. Γιατί, εκείνο που δεν μπορούν να ξεχάσουν, εκείνο που αποτελεί έναν αξεπέραστο εφιάλτη, είναι το γεγονός ότι κανείς δεν έδειξε την παραμικρή διάθεση διαπραγμάτευσης και συμβιβασμού. Η εχθρότητα των εξεγερμένων στο σύνολο των θεσμών δεν εκφράστηκε μόνο με την καταστροφή τραπεζών, πολυκαταστημάτων, με την πολιορκία της βουλής, τους εμπρησμούς υπουργείων και τις συνεχείς συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις.

Η βούληση τους να παραμένουν στους δρόμους **ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΙΑ ΠΡΟΘΕΣΗ ΔΙΑΛΟΓΟΥ**, ήταν μια ακόμη κραυγή **ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ,** ανθρώπων διψασμένων **ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ**

.

Πράγματι, οι ξεσηκωμένοι δεν γύρεψαν αλλαγή κυβέρνησης ούτε εκλογές. Δεν διαχώρισαν τους πολιτικούς σε «καλούς» και «κακούς» σύμφωνα με το γνωστό εξουσιαστικό παραμύθι, που προκαλεί εδώ και καιρό μόνο τον κοινωνικό σαρκασμό. Αντιλήφθηκαν ότι απέναντι τους δεν υπάρχει κανένα παντοδύναμο κράτος, καμία πανίσχυρη εξουσία από την στιγμή που **ΜΕ ΠΑΘΟΣ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΡΓΗ, ΔΙΝΟΥΝ ΕΝΑ ΠΑΡΟΝ ΔΙΧΩΣ ΟΡΟΥΣ.**

Όταν απέναντι στην ηττοπάθεια, στην εξουσιοδότηση των κοινωνικών υποθέσεων σε «ειδικούς», τις ειρηνιστικές ψαλμωδίες, ορθώνεται η κοινωνική πεποίθηση: **ΜΠ**

ΟΡΟΥΜΕ.

Αυτή την κοινωνική πεποίθηση, η εξουσία την ονομάζει «βαθιά ραγισμένη κοινωνική συνοχή» και «διχασμό της ελληνικής κοινωνίας». Αυτή η εκφρασμένη κοινωνική πεποίθηση των εξεγερμένων είναι που γκρέμισε τόσες και τόσες εξουσιαστικές βεβαιότητες. Και η εξουσία, αυτή τη φορά, δεν διέθετε κανένα ασφαλές αποκούμπι. Ούτε οι παπάδες, ούτε οι δικαστές, ούτε οι λεγόμενοι άνθρωποι του πνεύματος μπορούσαν να συνδράμουν, αφού εξακολουθούν να θεωρούνται βαθιά χωμένοι στον εξουσιαστικό βούρκο από τόσους και διαφορετικούς ανθρώπους.

Και μια επισήμανση. Καμία κοινωνική εξέγερση, από την στιγμή που εκδηλώνεται και εξαπλώνεται, δεν έχει την παραμικρή σχέση με οποιουδήποτε είδους «στρατηγική της έντασης». Και πως θα μπορούσε, βέβαια, να έχει σχέση με καταστάσεις που εγγενώς περιορίζουν την κοινωνική σύγκρουση σε ένα ελεγχόμενο πεδίο, διόλου άγνωστο για τους κρατικούς σχεδιασμούς, όσον αφορά την καταστολή;

Είναι αναμενόμενο, λοιπόν, **το κράτος να εκμεταλλεύεται οποιαδήποτε αφορμή του δοθεί από τη στιγμή που βρέθηκε με την πλάτη στο τοίχο λόγω της εξέγερσης του Δεκέμβρη.**

Ούτε φυσικά είναι παράξενο, εν όψει νέων κινητοποιήσεων, να πληθαίνουν τα προσκλητήρια περιφρούρησης της εξουσιαστικής ομαλότητας, να χαράσσονται βιαστικά διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στους εξεγερμένους του Δεκέμβρη, να απειλούνται οι ανυπότακτοι με σκληρά μέτρα.

Επίσης, δεν είναι διόλου περίεργη η εντεινόμενη στόχευση συγκεκριμένων μορφών κοινωνικού αγώνα όπως οι ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ. Μια στόχευση, που έχει κατά νου τον ευρύτερο περιορισμό και αποδυνάμωση των όποιων κινητοποιήσεων. Γιατί, βέβαια, για το κράτος και τους κομματικούς δεν είναι μόνο οι καταλήψεις ανεπιθύμητες, αλλά και κάθε κινητοποίηση που παραμένει εκτός ελέγχου.

Σ' αυτή την κατεύθυνση, οι διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων, δεν σταματούν να μοιράζουν συχαρίκια στο ΚΚΕ, να προτρέπουν τον ΣΥΝ να εντείνει την καταδίκη της βίας των εξεγερμένων, αλλά και να καλούν σε συστράτευση την, αναγνωρισμένη από τους ίδιους, «πανεπιστημιακή κοινότητα», που «οφείλει» να περιφρουρήσει κτίρια, πορείες και εκδηλώσεις.

Γνωρίζουμε πολύ καλά, **ότι όποιος χρωστάει στην εξουσία, ό,τι και αν χρωστάει, θα σταθεί για μian ακόμη φορά στο πλάι της, στις δύσκολες στιγμές.**

Γνωρίζουμε πολύ καλά, **ότι θα βρεθούν οι καλοθελητές που «θ' αναλάβουν τις ευθύνες τους, γιατί η χώρα εκτέθηκε».**

Αλλά, **ας γνωρίζουν κι εκείνοι, ότι οι αγωνιζόμενοι και οι εξεγερμένοι είναι αυτοί που θα ορίσουν τις μορφές αγώνα, την ένταση των κινητοποιήσεων, την διάρκειά**

τους. Είναι αυτοί, που θα επιλέξουν αν θα καταλάβουν σχολεία και πανεπιστήμια, την συχνότητα με την οποία θα διαδηλώνουν ή θα στήνουν οδοφράγματα και θα συγκρούονται στο κέντρο της πόλης ή στις γειτονιές. Είναι αυτοί, που έχουν κάθε λόγο να μην πηγαίνουν στα σπίτια τους την στιγμή που κράτη και κάθε εξουσία έχουν την δυνατότητα να μακελεύουν τις ανθρώπινες κοινωνίες με σφαγές, όπως αυτή που συνεχίζεται στην Παλαιστίνη.

Και ας γνωρίζουν ακόμη ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να τους χαρίσουμε ούτε μια στιγμή από τις εξεγέρσεις στις οποίες συμμετέχουμε.

Γιατί είμαστε και θα παραμείνουμε περήφανοι για κάθε κοινωνική εξέγερση, για κάθε σπιθαμή εδάφους που διανύουμε προς την **ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟ ΓΙΑ ΕΞΑΡΓΥΡΩΣΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

Αθήνα 9 Γενάρη 2009

Συσπείρωση Αναρχικών